

Milan
Rynt

Pokusy o močení

Milan Rynt

POKUSY O MOČENÍ

Copyright:

Autor: Milan Rynt

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2015

ISBN:

978-80-7512-192-9 (ePub)

978-80-7512-193-6 (mobipocket)

978-80-7512-194-3 (pdf)

VEČÍREK JAKSEPATŘÍ

Byl to večírek jaksepatří. Venku bzučelo několik miliard much a dole ve městě někdo nemohl nastartovat auto. Rodiny si čistily zuby. Lidé dělali dvacet kliků, honily po pokojích moly a snažili se je zabít hřbety Kafkových knih. Ostatní strkali hlavy do televize, plešatěli a zase je vytahovali.

Někde vysoko sněžilo, ale než vločky slétly na zem, roztály a vypařily se. Bylo léto. Tenisáky, které s sebou někteří hosté na večírek propašovali, však příjemně hrály.

Restaurace, ve které se večírek konal, patřila mezi ty největší ve městě – stála na kopci. Její předností byla zejména výška stropu. Avšak většina lidí setrvala neznámo proč těsně při zemi a jen občas se někdo odvážil vylétnout výš. V nižších partiích tak vznikl nepředstavitelný nával, zatímco prostor pod střechem využívalo jen pár jedinců – shodou okolností těch nejschopnějších a nejodvážnějších. Ostatní k nim jen chvílemi pozvedli zrak, ale hned se zase věnovali svým záležitostem u podlahy. Dokonce i taneční páry byly nedostatkem místa přinuceny tancovat odděleně nad

sebou a jeden druhého držet maximálně za ruku nebo za nohu. Personál restaurace nad tím kroutil hlavou a snažil se hostům názorně ukázat, jak využít všech prostor, avšak hosté již byli příliš opilí a unavení. Jediný vliv, který na ně poletování číšníků mělo, bylo to, že si začali objednávat více černé kávy a číst černou kroniku, aby zjistili, kolik číšníků už takto zahynulo. Koneckonců číšník by měl chodit za námi a ne my za ním, říkali si v duchu.

Večírků tu vlastně bylo víc. Všechny se však konaly v této restauraci, takže nikdo nebyl schopen říct, kolik jich je a kdo z hostů ke kterému patří. Většina lidí totiž neustále přebíhala ze strany na stranu, tékala od stolu ke stolu, mísila se s ostatními a zase se vracela na původní místo, aby jej téměř okamžitě opustila a zabloudila opět do jiného kouta. Našlo se sice pár jedinců, kteří zatvrzele seděli celý večer na jednom místě a opouštěli jej, jen když potřebovali dojít na záchod – snad si přáli zůstat nehybní a splynout se zařízením restaurace – s židlemi, stoly, lustry, krbem, okny, schody, zábradlími, koberci, talíři, skleničkami, mrtvými mouchami, prasklinami v trámec, cihlami atd. Avšak i oni, aby alespoň vytvořili iluzi toho, že putují, nechávali kolovat alespoň svoje šaty.

Dosáhli v této činnosti naprosté dokonalosti. Šaty si svlékli tak nenápadně, že i kdybyste se na ně upřeně dívali, vůbec byste to nepostřehli. Pak je stejně nenápadně vyměnili se svými sousedy za jejich oblečení a vy jste náhle ke svému údivu zjistili, že mají na sobě oblečeno něco úplně jiného, než ještě před pár vteřinami. Čím déle jste o tom přemýšleli, tím více jste pochybovali o tom, že

před vámi sedí stále stejný člověk, až jste nakonec uvěřili tomu, že se přece jen jedná o někoho jiného, že ten, koho jste pozorovali předtím, už dávno zmizel. A tak bylo zcela nemožné určit, kdo sedí a kdo se pohybuje. Když jste naopak svoji pozornost zaměřili na jeden určitý oblek – například na elegantního pána, který chodil od stolu ke stolu a u každého z nich zapředl krátkou inteligentní debatu – mohli jste po chvíli pozorování zjistit, že tento na první pohled sympatický muž u každého stolu vypadá úplně jinak ve tváři, má rozdílnou výšku, držení těla i jinou barvu vlasů. Ten člověk byl jen nažehlený oblek, který si v krátkých intervalech svlékali a podávali lidé u jednotlivých stolů. A možná, že tak tomu bylo ve většině případů – možná, že se vůbec nikdo nepohyboval, možná, že všichni lidé setrvali na těch místech, na která se hned po příchodu posadili, a veškerý ruch v restauraci spočíval jen a jen ve výměně svršků...

Září 1990

VĚŽ DO NEBES

Každý den chodíme kolem staveniště a díváme se na ně. Snažíme se to dělat nenápadně, aby nás nezpozorovali dělníci. Máme stále takový nepříjemný pocit, že když uvidí, jak je někdo sleduje, přiskočí k bráně, začnou lomcovat mřížemi a hlasitě křičet. Neodvažujeme se zastavovat ani dnes, kdy se už dělníci za branou neobjevují. Snad ze zvyku, snad pro případ, že by se některý přece jen vynořil zpoza labyrintu zdí z cihel. A tak každý jen zpomalí chůzi a snaží se za tu chvíli, kdy vidí přes mříže dovnitř, zachytit co nejvíce podrobností. Je to jako hra. Uvnitř se téměř nic nemění a tak je velkým svátkem, když někdo objeví třeba i sebemenší změnu. To pak někteří zvědavci projdou kolem staveniště třeba i pětkrát za odpoledne ve snaze změnu také zahlédnout.

Největší svátek je pak, když se někomu podaří zahlédnout v dálce jednoho z dělníků. Dříve nebylo výjimkou spatřit jich třeba i celou skupinu, říká se dokonce, že kdysi dělníci často sedávali u hlavní brány v hloučku, s přilbami na hlavách, kouřili a popíjeli pivo a ten nejstarší z nich, který se už sotva držel na nohou, hlídal, aby nikdo nevníkl dovnitř. Nikdo z nás však takové

časy nepamatuje. Někteří starci sice tvrdí, že zažili, když se zdi teprve začínaly stavět, ale téměř nikdo jim nevěří. Dělníci se zkrátka stáhli až na opačný konec staveniště a jen zřídka tuto oblast opouštějí. Nikdo nedokáže říct najisto, kde a jak dělníci žijí, jestli ještě pracují nebo jestli sedávají mlčky v kruhu a podávají si z ruky do ruky cigaretu, jako to dělali dřív. Množství nevysokých zdí z cihel brání ve výhledu a ani naše pokusy zaslechnout sebetišší zvuk nebyly úspěšné.

Jedinou událostí, kterou si všichni z nás dobře pamatují, byl příjezd jeřábu. Stalo

se to asi před třemi lety. Dlouho nic nenasvědčovalo tomu, že by se schylovalo k něčemu významnému. V té době se ještě před hlavní branou zcela běžně procházely skupinky dělníků a my jsme si byli jistí, že tak to už bude navěky. Jednoho rána se však na staveništi z ničeho nic objevil obrovský jeřáb a spolu s ním přijela spousta dělníků, které jsme nikdy předtím neviděli. Šplhali nahoru a dolů po jeřábu, mnozí z nich vylezli tak vysoko, že nám mizeli z dohledu a jen když silnější závan větru rozehnal mraky nad městem, daly se v neuvěřitelné výšce zahlédnout jejich křiklavě červené vesty. Dělníci, kteří byli na stavbě už od začátku, stáli dole a jen udiveně kroutili hlavami. Vypadalo to, že jejich práce skončila. Nikdo z nich nevěděl, co má dělat, nikdo se ve složitém mechanismu jeřábu nevyznal a stroje, se kterými dřív pracovali, jim odvezli už dávno na jinou stavbu. Trvalo to několik dnů, během nichž jen bloumali stavenišťem a po očku pozorovali nové dělníky, jak seřizují jeřáb, stavějí pro něj kolejnice a

posílají kamarádům nahoře v kabině svačiny. Pak někdo z nich přišel na to, že nových dělníků ubývá. Přicházelo jich každé ráno méně a méně a i ti, co přišli, už nebyli tak čilí, jako zpočátku. Svým vzhledem i chováním se začali podobat těm starým, dokonce přestali oblékat své červené vesty a zakrátko už by nikdo nepoznal, kdo z dělníků na staveništi patří ke starým a kdo k novým. Od jistého dne také žádný z nich nelezl na jeřáb a ani se nepokoušel zpevnit podklad pro kolejnice. Jeřáb znehybněl, každodenní řev jeho motorů utichl a jen masivní hák se houpal na laně nad našimi hlavami a tichounce vrzal.

I my jsme se uklidnili. Vše bylo zase jako dřív, na staveništi se přestalo stavět, dělníci se stáhli kamsi dozadu, a tak jsme si mohli tuto událost začít v klidu připomínat. Dodnes, když dozraje doba, sejdem se všichni u hlavní brány a v dlouhém, nekonečném zástupu kolem ní jeden po druhém procházíme, abychom se ujistili, že je vše v pořádku.

jaro 1991

ÚNOS

Mozartova symfonie začala. Posluchači se postupně dovtřeli v židlích, vyčistili si kapesníky brýle, aby lépe viděli na sólisty, sdělili si poslední dojmy a pak už se se zájmem zaposlouchali do krásné hudby.

Neodeznělo však ještě ani deset taktů úvodní věty, když vtom odkudsi vyskočil muž s punčochou místo hlavy a s pistolí v ruce začal ohrožovat členy orchestru a řvát: „ZAHRAJTE HONEM NĚJAKÝHO JANÁČKA, NEBO TO TADY VŠECHNO VYLETÍ DO POVĚTRÍ!“

Dirigent zbledl jako stěna a všem přítomným se roztrásla kolena hrůzou. Tak už je to tady... Únos! Jednou se to muselo stát... Ale proč zrovna nám?! říkal si v duchu každý. Proboha... Co budeme dělat?

„T A K H R A J T E !!!“ vybuchl muž a vylovil z kapsy granát. „JESTLI HNED NEZAČNETE, VODJISTIM TO! MNĚ UŽ NA NIČEM NEZÁLEŽÍ!!!“

Orchestr váhavě spustil první tóny Sinfonietty, přestože dirigent se zhroutil, dostal astmatický záchvat a nemohl dirigovat.

„A VŠICHNI OSTATNÍ NA ZEM! RYCHLE! A RUCE ZA HLAVU!“ rozkřičel se muž opět a zahrozil pistolí. „A VY HRAJTE VÍC NAHLAS!!!“ zařval na orchestr, dvěma skoky se ocitl u houslí a vši silou kopl prvního houslistu do holeně. Ten zaúpěl bolestí a sesunul se na zem. Celý orchestr ihned začal hrát, jak nejhlasitěji dovedl.

Zdálo se, že se muž konečně trochu uklidnil. Posadil se na dirigentský pult a ostražitě obhlížel koncertní síň. Nikdo z posluchačů ani nedutal. Všichni leželi různě poskládáni na zemi v uličkách, s rukama za hlavou, jeden přes druhého, muži v obleku a dámy ve večerních toaletách a mezi nimi občas, jako příloha, načesané a nastrojené děti. Špatně se jim dýchalo, nesměli se ani pohnout a všichni čekali, až to konečně skončí, až se muž nabaží Janáčka, až si vybere rukojmí, až si nechá od policie přistavit automobil s plnou nádrží a pak odjede neznámo kam, snad někam do ciziny.

Orchestr získal trochu více jistoty, i když hrála sotva polovina jeho členů, a sál naplnily majestátní tóny Sinfonietty, zatímco venku už policejní komando obkličovalo budovu a vrchní inspektor se svým pomocníkem se chystali promluvit na únosce přes megafon. Zatím technik zkoušel, jestli megafon funguje:

„JEDEN, DVA, TŘI, ČTYŘI, PĚT, OSM, JEDENÁCT, DEVĚT,
PADESÁT ŠEST, TŘI TISÍCE OSMSET DVACET SEDM, HOJ,
HOJ, JEDNA, JEDNA, DOBRÝ, FUNGUJE TO...“

léto 1991